

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis Ioviani Pontani amorum libri II.

Pontano, Giovanni Gioviano

Venetiis, 1518

Ad Mar. Anto. Sabellicu[m] scriptore[m] historiaru[m].

urn:nbn:de:hbz:466:1-13534

Ipsa feri Thelesina oculis uos parcite telis.
 Ipsa oculis iacias tela, facesq; tuis.
 En & adest Pudericus, amor ne stringe sagittas,
 Conde Venus faculas, tu Thelesina feri.
 Prima quidem sint tela oculi, quis corda sagittes,
 Et dicas amor hæc tela cruenta iacit.
 Altera tela faces, risus sit Cypridis arma,
 Risus amatoris uincula certa tui.
 Hæc ubi, dic ueneri, dicas Thelesina & amori,
 Hic meus est, telo concidit iste meo.
 Arte mea curandus & est. mox pallia dextra.
 Rejce, & ornatos candida pande sinus.
 Ac rursus formosa oculis, risuq; ferito.
 Qualis Achillea plaga iterata manu.
 Namq; & amor geminata facit dum uulnera, sanat.
 Ut sanes, iterum bella puella feri.
 Nequa tamen ueteris plagæ sit forte cicatrix,
 Hanc line mox lingue blanda liquore tuæ.
 Oscula neu cessent etiam geminata, superbit,
 Quæ dare cum possit plurima, pauca negat.

AD MARCVM Antonium Sabellicum
 scriptorem historiarum.

d. Vm Venetū historias, dū bella Sabellice narras,
 Et scriptis ornas tempora nostra tuis,
 Dum memoras tot gesta uirūm terraq; mariq;
 Assonat & plausu terra, salumq; tibi,
 Interea nos fata grauant, fors improba uexat,
 Decidit eq; suo nostra senecta gradu.

ERIDANORVM

Non iacet ipsa tamen, casu nec territa tanto
 Mens mea, nec uarijs corruit icta malis.
 Nec fortes fortuna premit, quin erigit, & me
 Tollit humo, quoties seuior ipsa furit,
 Orbauit nato, carisq; nepotibus, at non
 Orbauit mentis robore, non animi,
 Orbauit genero, non mente, aut corde. probatur
 Igne aurum. uitium decoquit ipse focus.
 Amisi geminos terrarum lumina Reges,
 In quibus heu patrium ius mihi penè fuit.
 Amisi sociamq; domus, dominamq; cubilis,
 Partem animæ, maior pars erat illa mei.
 Non me discussit belli tremor, Alpibus acta
 Tempestas, non me Gallicus ille furor.
 Vnde meis partus studijs honor & decus, heu heu
 Eripitur, primus, & sine labe locus.
 Non tamen in fracti ue animi, deiecta ue uirtus
 Concidit, aut cessit qui fuit ante uigor.
 Stant & opes animi ualida. ridemus iniquas
 Fortune insidias, instabilisq; uices.
 Utendum ingenio. nitendum pectore, mente
 præstandum, ne fors scena nocere queat.
 Quin & si noceat, pulsanda iniuria, nullus
 Sponte ruat. miser est qui ruit ipse uolens.
 Quin etiam duros casus, inopemq; senectam
 Solamur cantu, Pieridumq; madis,
 Et nunc Sebethi gelidos spectamus ad amnes
 Hinc illinc socias ludere Naiadas,
 Et nunc Lucrini madidas de fonte puellas
 Ad speculum flauas arte ligare comas.

Nunc nos ad uirides uocat Antiniana recessus,
 Et uocat ad primas blanda puella rosas.
 Nunc offert sese choreis spectata Patulcis,
 Læta suis hortis, læta Patulcis agris.
 Nil agro huberius, nil est felicius hortis.
 Vtraq; me immemorem res facit esse mali.
 Rura mihi sunt uer, sunt horti florida ueris
 Tempora, delicijs & mihi uernat ager.
 Hæc inter uarias uario de flore corollas
 Nectit amatori Stella benigna suo.
 Olim ignis, nunc uel senij mihi dulce leuamen,
 Et fax in tenebris Stella corusca mihi,
 Quin ueteris memores fortis de pectore curas
 Eijcit ipse recens, & rediuiuus amor.
 Quiq; senex, quiq; & fati iactatus, amare
 Ipse potest, fatum uincere & ipse potest.
 Hic ego sum grauis ipse annis, grauis ipse senectæ,
 Fortunæq; minis exagitatus amo.
 Et modo, Pausilypi scopulos, modo culta Vesui
 Impleo non solitis littora carminibus.
 Hinc referunt ualles, hinc prata uirentia reddunt,
 Stella senis lacrimis Stella uocata ueni.
 Me miserum Eridani retinent te frondea rura,
 Argente retinent moenia grata tibi.
 Sed nec te retinent, & amor senis urget amantem,
 Inq; meos properas lucida Nympha sinus.
 Oades expectata, senem complectere, meq;
 Blanda foue, & socio fessa quiesce toro.
 Qualis ad illecebras canure gressa mariti
 Aurora optatos læta petit thalamos.

ERIDANORVM

His casus solorq; meos, fragilemq; senectam.
 Delia nulla mihi, nulla Corinna seni est.
 Ficta iuuant, quæ nostra tamen patientia, fatum
 Aut fugit, aut mollit, si superare nequit.
 Tu uero decus historiæ cultissime Marce
 Dum sequeris, quæ te gloria rara manet,
 Neu nugis contemne meas, neu despice lusus,
 Qui mea fortunæ uulnera cruda leuant.
 Namq; & opem morbis contraria sepe tulerunt,
 Et sepe insolita uenit ab arte salus.

AD VXOREM MORTVAM DE

obitu Lucij filij deploratio.

Ona mihi coniux agitur uindemia, cum te
 n Abstulit immitti funere auara dies.
 Interea memor ipsa tori, lectiq; iugalis,
 Et rara culti cum pietate uiri,
 Ludebas mecum in somnis, & adesse solebas,
 Alloquio & curas ipsa lenare meas.
 Ipsa grauis casus, & solabare dolentem,
 Ipsaq; miscebas gaudia nostra tuis.
 Omnis erat mea cura tibi communis, & omne
 Siue uoluptatis, siue doloris opus.
 Vina mihi in tenebris obuersabare, & obibas
 Vina domus munus, officiumq; pium.
 Quæ nam hæc inuidia est? mihi qs deus obstitit. ut tua
 Desereretq; uirum, desereretq; senem?
 Non mihi te solitæ noctes, non somnia reddunt.
 Ventitat ad thalamos umbra nec ulla meos.